

(πίνακας 48)
Βασιλική Χειλάκου-Αντωνίου

Τώρα να πάεις στο καλό κι α(ν) απανταίσεις το Θεό
καφό να ξομολοηθείς μπορεί και να συχωρεθείς
Εγώ θάρχομαι ταχτικά να ζου ανάβου να φωτά
να λέπεις για να περπατείς στη στράδα που θα πορευτείς.

Δεν έχου ακούσει η ΔΕΗ αν έχει και εκεί γραμμή
ν' ανάβεις τα πολύφωτα έτσαδα για το τίποτα,
το ρεύμα είναι ακριβό και δε θα ζούρχονται ευρώ
δε θάχεις το χοντρό μιστό από το Κράτος ρε καφό,

Μα πάλι είσαι τυχερός που φρόντισ' ο καλός Θεός
νάμαι γερή και να μπορού ακόμα για να περπατού
τ' έτσα για το χατήρι ζου θ' ανάβου το καντήλι ζου.
γιατί ξέρου πολύ καλά τι σκιάζοσου στα σκοτεινά

Αν ήτα κάποιος κυνηγός και σκοπευτής ήτα δεινός
θε να ντου πει για τ' άρματα που εκάνασι τα θάματα
και που ήτα ο μοναδικός και δε ντον έφτανε ατιός
απ' τη γκορφή στη μπλαϊνή ευρέσκοτα σε μια στιγμή.

Αρδίκια έφερνες σωρούς μεκκάτσες, πέρδικες, λαγούς
και όλοι ζε παινεύασι μαζί και ζε ζηλεύασι
μα τώρα που έπεσες στη γης να κυνηγάς δε θα μπορείς
θα πάρει τ' άρματα ο υγιός πόνοι κι εκείνος κυνηγός.

Και θε να λέπεις τα πουλιά στο σπίτι που θα κουβαλά
μα να μη ζου κακοφανεί ήτα ο καιρό(ς) του να φανεί
τι τον εδίδαξες καλά τ' άρματα λέου πώς να κρατά
κι ο ίσκιο(ς) ζου δε θα μπορεί το ήλιο του να υστερεί.

Αν ήτα λέου στρατιωτικός και έπεσε ηρωικός
στη μάχη και στο μέτωπο με τον οχτρό αντιμέτωπο
κι έμειν' απάνου στα βουνά τα σύνορά μας να φυλά
έτσι μεγάλη αμοιβή που πάει στον Άδη με τιμή.

Έτσι κακό που δε θαρθείς στο σπίτι μας να χαρεθείς
για το μωρό μας το παιδί που μόλις έχει γεννηθεί
το αρφανό και η μαμά ήθαμε πίζου το μπαμπά
μα η πατρίδα είναι μπροστά από γυναίκα και παιδιά.